

O. J. Mullen

Drie zussen

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

Catherine Campbell
Ik hou van je, zus

PROLOOG

GREAT WESTERN ROAD, GLASGOW

19 december

Lewis Stone was bozer dan hij ooit in zijn leven was geweest.

Het was na middernacht. Het feest zou tot in de kleine uurtjes doorgaan voor degenen die tot het gaatje wilden gaan. Vanavond was hij niet die man. Toen hij wegging volgden de gedempte tonen van Abba's 'Dancing Queen' hem naar zijn auto. Hij trok zijn jas strak om zich heen tegen de ijskoude lucht en betrad zorgvuldig elke straatsteen die glinsterde als glas, want het was onder nul. Feesten, vooral kerstfeesten voor het personeel, met een open bar, kon je maar beter vermijden. Dit feest moest een bedankje zijn aan het personeel voor weer een succesvol jaar. Het had leuk moeten zijn. In plaats daarvan was het door de capriolen van zijn zakenpartner, Damian Morton, uitgelopen op een fiasco dat in de toekomst wel eens ernstige gevolgen zou kunnen hebben.

Een nieuwsgierige collega had Damian met een vrouwelijke collega betrappt achter een kamerscherm en bedacht dat het een geweldig idee was om het scherm weg te halen zodat de menigte kon zien hoe ze elkaar te lijf gingen op een tafel. Hun kleren lagen op de grond, meegeslingerd door het moment, en het stomdronken stel had zich niet gerealiseerd dat ze in het zicht lagen en was verwoed doorggegaan met wat ze aan het doen waren: de vrouw had haar benen om haar

minnaar geslagen, haar hoofd lag achterover en haar ogen waren gesloten. Zijn tanden knarsten van lust, de aderen in zijn nek puilden uit onder zijn huid. Hun hoogtepunt werd beantwoord met gelach en een daverend applaus van het publiek, en Damian maakte met zijn zatte kop een buiging, waarna ze de zaal uit renden onder begeleiding van gejoel en obscene opmerkingen.

Mensen hadden genoten van de show; ze vonden het grappig. Lewis was niet een van hen, hoewel hij wist dat het niet meer was dan een door alcohol aangedreven geflirt, het soort scène dat overal in het land bij dit soort evenementen werd opgevoerd en waar men de volgende dag spijt van had. In de eenentwintigste eeuw was het hebben van seks met een jonger personeelslid problematisch en stelde het een werkgever bloot aan beschuldigingen van seksuele intimidatie en uitbuiting, met arbeidsrechtbanken en negatieve publiciteit als gevolg.

Maar dat was het niet alleen. Damian was vanavond helemaal de kluts kwijt geweest, niet één keer maar twee keer.

De afgelopen maanden waren ze in gesprek met de gigantische Amerikaanse detailhandelaar Lassiter-Accardi over een mogelijke deal die een revolutie voor het bedrijf teweeg zou brengen als het door zou gaan. Van de ene op de andere dag zouden de iconische lijnen van Stone Free te vinden zijn op de rekken en in de schappen van honderden verkooppunten over de hele wereld, van Campbelltown tot Kaapstad. Lewis' en Damians 'kindje' zou een bekende merknaam worden en de droom die ze hadden als jonge, hongerige modeontwerpers in Glasgow zou werkelijkheid worden.

Maar er was nog niets getekend. Tot het zover was, was geheimhouding van cruciaal belang; een lek zou de hele zaak weleens de nek om kunnen draaien. Pas als de inkt van de contracten droog was, zou een gezamenlijk persbericht het nieuws de wereld in brengen. Dat was het plan, of dat was het geweest voordat een beschonken Damian het kleine podium op wankelde, de microfoon van de dj pakte en een paar vage zinnen brabbelde, waarmee alle afspraken in

de prullenbak belandden.

Zijn gezicht was bezweet onder de felle lampen en verwrongen door de drank. Tina, zijn scharrel van die avond, stond schaapachtig lachend naast hem, de openbare vertoning van hun passie blijkbaar vergeten.

Damian legde een vinger op zijn lippen. ‘Sst! Stilte alstublieft! Ik heb een kerstgeheim voor jullie.’

Een andere stem schreeuwde: ‘Nee, dat is geen geheim meer. We hebben haar gezien!’

‘Je hebt je handen er vol aan, maat!’

Achter in de zaal, in zijn eentje aan de bar, vroeg Lewis zich af of het nog vernederender kon worden en wenste hij dat hij dit niet hoefde te aanschouwen. Toen hij zich realiseerde waar Damians toespraak over ging, was het al te laat.

Damian schalde in de microfoon. ‘Stone Free is op weg naar het echte werk. Lassiter-Accardi wil ons. Ja! Ze herkennen kwaliteit als ze het zien en willen met ons in zee gaan. Dus, boek jullie zomer-vakantie maar alvast.’

De meeste mensen waren dronken of aangeschoten en begrepen niet waar hij het over had, maar dat weerhield ze er niet van om te juichen. Naast hem onderdrukte Tina een giechel. Lewis zag het en weerstond de drang om zijn maat van het podium te sleuren om wat verstand in hem te slaan. De zaken met Lassiter-Accardi waren vertrouwelijk, maar zijn ‘vriendin’ wist ervan; de onverantwoordelijke idioot had het haar overduidelijk al verteld.

Damian wankelde en zwaaide met een slappe arm naar de zaal. ‘Dit was een geweldig jaar. De komende twaalf maanden worden nog beter. Geloof me. Meer kan ik niet zeggen. Dat kan ik niet. Lewis zal me vermoorden.’

Lewis voelde de ogen op hem gericht en wist dat dit niet het moment was om er een ding van te maken. De dj nam het weer over. De luide muziek maakte een einde aan het *moment of fame* van de eigenzinnige geliefden; ze stapten van het podium af en verdwenen

in de dansende menigte. Lewis balde zijn vuist machteloos langs zijn zij. Morgen zou zijn partner zich niet veel herinneren van zijn toespraakje, maar maandagochtend zouden ze een stevig gesprek moeten voeren; hij zou onverbiddelijk zijn. Waarheden die niet gezegd zouden moeten worden zouden boven tafel komen.

Lewis was niet geïnteresseerd in excuses – er was verdomme geen excuus. Iedere andere persoon die zich had gedragen zoals hij zich vanavond had gedragen, zou op zoek moeten gaan naar een nieuwe baan.

Lewis liep richting de deur, maar een vrouwenstem hield hem tegen. ‘Je ziet eruit alsof je het niet naar je zin hebt.’

De blauwe ogen van een mooi ovaal gezicht bestudeerden hem. Haar lange rode haar viel op haar stralend witte huid, die onthuld werd door haar decolleté in een blouse met luipaardprint die perfect paste bij de zwarte leren rok die haar slanke dijnen omsloot.

Op elke andere avond zou hij meer dan blij zijn geweest om meer te weten te komen over deze dame met de brutale houding, maar Damians smakeloze ontboezemingen hadden zijn stemming verpest. Lewis zei: ‘Echt waar? Ik dacht dat ik het goed verborgen hield. Hoe heb je het geraden?’

Ze kwam zo dichtbij dat ze hem bijna aanraakte. ‘Misschien ben ik helderziend.’ Ze stak haar hand uit. ‘Mari, aangenaam kennis te maken, meneer Stone. Kan ik je iets te drinken aanbieden?’

‘Niet nodig, het is een open bar.’

‘Nog beter.’

‘Ik ga weg, dus nee, dank je.’

‘Weet je het zeker?’

Er was geen twijfel mogelijk over de bedoeling van haar vraag en ondanks zijn woede op Damian voelde hij zichzelf naar haar toetrekken. ‘Hebben wij elkaar eerder ontmoet? Want ik herken jou niet, maar je weet wel wie ik ben.’

Ze glimlachte en liet haar arm zachtjes tegen de zijne glijden. ‘Het zou me verbazen als er hier iemand rondliep die niet weet wie

je bent.’

‘Er is een verschil. Zij werken voor Stone Free, maar jij...’

‘Dat klopt. Ik zou hier eigenlijk niet moeten zijn.’

‘Waarom ben je hier dan?’

‘Een vriend heeft me meegebracht. Ik hoop dat je het niet erg vindt.’

Lewis vond het niet erg. Als hij niet zo kwaad was geweest, had hij haar bewezen dat hij het niet erg vond. Hij zei: ‘Natuurlijk niet, je mag zo lang blijven als je wilt...’

Ze hielp hem herinneren. ‘Mari.’

‘Mari, ja. Maar, zoals ik al zei, ik moet gaan.’

Ze hield haar hoofd schuin en keek naar hem op. ‘Zeg je nu tegen een vrouw die bereid is je feestje te crashen dat je geen tijd hebt om met haar te dansen? Nee toch, meneer Stone?’

‘Het is niet persoonlijk.’

Ze streelde haar vingers suggestief langs de kraag van zijn jasje. ‘Als je niet wilt dansen... kunnen we misschien iets anders doen. Geef me even om mijn jas te pakken en dan ga ik met je mee. We kunnen onderweg naar jouw huis bedenken wat het zou kunnen zijn.’

Ze kuste hem op zijn lippen; ze rook naar mandarijn en vijg, vermengd met een frisse onschuldigheid, en hij gaf zich bijna gewonnen. Bijna.

Hij stuurde de rode Golf GTI in de richting van West End en gaf gas met de 2.0L viercilinder turbomotor. Hij had nu al spijt dat hij de vrouw had afgewezen; hij had haar naar zijn slaapkamer kunnen brengen in plaats van alleen naar huis te gaan. Het gesprek was kort geweest, maar genoeg om drie dingen te ontdekken: ze heette Mari, ze werkte niet voor Stone Free en ze wilde hem. Het enige wat hij had hoeven doen was Damian, Lassiter-Accardi en Stone Free voor

een paar uur vergeten en haar lust met de zijne evenaren.

De verkeerslichten bij de kruising van Byres Road en Queen Margaret Drive dwongen hem te wachten. Lewis trommelde ongeduldig met zijn vingers op het stuur, terwijl hij nog steeds dacht aan Mari's schaamteloze sensualiteit. Damian had zichzelf voor schut gezet en de deal met de Amerikanen in gevaar gebracht met smakeloos en verwerpelijk gedrag. Maar hij wist tenminste hoe hij zich moest laten gaan. Hoe hij kon genieten. Stone Free was een vraatzuchtig beest dat alles had opgeëist wat ze hadden. Het bedrijf nam en nam tot er niets meer over was.

Het werd tijd dat Lewis een beetje leerde leven.

Over zes dagen was het Kerstmis. Glasgow was in feeststemming – hij kon net zo goed meedoen. Hij opende het raam, stopte een Bon Jovi *Greatest Hits*-cd in de speler en draaide het volume helemaal omhoog. 'You Give Love a Bad Name' schalde uit de luidsprekers. Wat zou haar reactie zijn als hij plotseling weer opdook – zou een andere geile klootzak al een poging hebben gewaagd, haar al hebben versierd, zijn geluk aan het beproeven zijn? Waarschijnlijk wel. Mannen zouden in de rij staan om met haar aan te pappen.

Verdomme! Hij zou het erop wagen en een kamer boeken. Ze zouden het hele weekend in bed blijven liggen, fles na fles champagne drinken en bijpraten over de pret die hij had gemist.

Toen het groen werd sloeg hij rechtsaf de drukke Byres Road in, op zoek naar een mogelijkheid om om te keren. Hij drukte het gaspedaal tot de vloer in en de auto schoot naar voren. Plotseling zag hij een gezicht in zijn ooghoek, wit en doodsbang keek de vrouw hem aan in de koplampen: en weg was ze. Lewis trapte op de rem, maar niet op tijd om haar te ontwijken. Hij voelde een hobbel onder de wielen toen de auto slipte en tot stilstand kwam. Voor een seconde stond de wereld stil. Toen renden er mensen op hem af, anderen stonden aan de grond genageld en bedekten hun mond met hun handen.

Lewis zag hun geschokte gezichten en voelde zich misselijk wor-

den.

